

இலக்கியங்களில் விறலியரின் வாழ்வியல் நிலை

அ. கலைவாணி அ. *

அ¹ முதுகலை & தமிழாய்வுத்துறை, ஸ்ரீ சாரதா மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி), (பெரியார் பல்கலைக்கழக இணைவுபெற்றது), சேலம்-636016, தமிழ்நாடு, இந்தியா

The State of Life of Viraliyars (A Class of Female Songsters) in Literature

A. Kalaivani *

^a PG and Research Department of Tamil, Sri Sarada College for Women (Autonomous), (Affiliated to periyar university), Selam-636016, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

kalaivaniappu07@gmail.com

Received: 06-03-2022

Revised: 23-10-2022

Accepted: 12-11-2022

Published: 17-12-2022

ABSTRACT

From time to time, various works of literature have appeared and developed in one language. All the literature that originated in Tamil is based on the lives of human beings. From the Sangam literature to the modern works of literature, we are aware of the ethics of life. Scholars are of the opinion that the Minor Literary genre, like the epics, does not have a continuity of the story, but are composed of individual thoughts, individual feelings, and separate songs, which in one way or another continue. With the passage of time, the Minor Literary Genre has spread its branch in many ways. One of those branches is the 'Thoodhu (messenger)'. There is a lot of information about Viraliyar (Female Songsters) in the literature of Thoodhu. This article reflects the living conditions of the Viraliyars

Keywords: Female Songsters, Literature, Viraliyars, Sangam literature.

முன்னுரை

சிற்றிலக்கிய வகை மேலோங்கிய காலம் கி.பி 12ஆம் நூற்றாண்டில் தொடங்குகிறது எனலாம். கி.பி 1350 முதல் தமிழகத்தை ஆட்சி புரிந்த நாயக்கர் காலத்தை 'சிற்றிலக்கியக் காலம்' என்று கூறலாம். தமிழில் தோன்றிய இலக்கியங்கள் அனைத்தும் மனித வாழ்க்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு தோன்றியவை. சிற்றிலக்கிய வகைகளுள் ஒன்று தான் தூது இலக்கியம். அத்துது இலக்கியத்தின் வழி விறலியரின் வாழ்வியல் நிலைகளை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

சிற்றிலக்கியம் விளக்கம்

தமிழ் மொழியிலுள்ள இலக்கியங்களைப் பேரிலக்கியம், சிற்றிலக்கியம் என்று பொதுவாக வகைப்படுத்தும் மரபு உள்ளது. சிற்றிலக்கியங்களை முதலில் பிரபந்தம் என்று வழங்கினர். பிரபந்தம் என்ற வட சொல்லுக்கு நன்கு வடிவமைக்கப்பட்டது என்பது பொருள். சிற்றிலக்கியம் என்ற வகைமை பல இலக்கியங்களை உள்ளடக்கியது. சிற்றிலக்கிய வகைகள் தொண்ணூற்றாறு என்று கி.பி. பதினாறாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய பிரபந்த மரபியல் என்னும் பாட்டியல் நூல் கூறுகின்றது. இந்நூல்,

“பிள்ளைக் கவிமுதல் புராணம் ஈறாகத்

தொண்ணூற்றாறெனுள் தொகையமுதாற்

பகரியல் முன்னுறப் பாடும் பிரபந்த
மரபிய லதுபிர பந்த மரபியலே”

எனச் சிற்றிலக்கிய வரையறையைச் சுட்டப்படுகிறது (Shanmugam Pillai, 2007). கி.பி 15 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 19 ஆம் நூற்றாண்டு வரை சிற்றிலக்கிய வகைகள் மேலோங்கி நின்றன. இக்காலத்தைச் சிற்றிலக்கிய காலம் எனலாம்.

தூது இலக்கியம்

பொருள் அடிப்படையில் அமையும் சிற்றிலக்கிய வகைகளுள் ஒன்றாகிய தூது இலக்கியம் வாழ்வியலில் தோன்றும் அன்பு, பண்பு, மனித நேயம் போன்றவற்றைப் பற்றி வெளிப்படுத்துவதாக அமையும். பொதுவாக தன்னுடைய கருத்தை மற்றவர்களுக்குத் தெரிவிக்க இடையே பிரிதொருவரை அனுப்புவது என்ற பொருளைத் தருகிறது. இவ்வாறு தூது செல்வது அகவாழ்விலும் உள்ளது. புறவாழ்வியலும் உள்ளது. பழந்தமிழ் இலக்கண நூலான தொல்காப்பிய அகத்திணையியலில் தூது என்னும் சொல்லை தொல்காப்பியர் இவ்வாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“ஓதற் பகையே தூதிவை பிரிவே”

என்னும் நூற்பாவில் பிரிவு துறைகளுள் ஒன்றாகத் தூதினைச் சுட்டுவர். புறப்பொருள் தூதுப் பொருண்மை பலவகை திறந்தனவாய் அமைவது உண்டு (Ilampuranar, 2016). அகப்பொருள் பாடல்களில் விறலியர் திருமணம் செய்துகொண்டு வாழும் கற்பு ஒழுக்கத்தில் தலைவன் பரத்தையரோடு இருந்து விட்டு வீடு திரும்பும் போது தலைவி ஊடுவாள். அந்த ஊடலைத் தீர்க்க உதவும் வாயில்களில் விறலியரும் ஒரு சாரார்.

வாயில்கள்

கற்பு காலத்தில் தோழி, தாய், பார்ப்பான், பாங்கன், பாணன், பாடினி, இளையர், விருந்தினர், கூத்தர், விறலியர், அறிவர், கண்டோர் ஆகியோர் தலைவன் தலைவியிடையே தூது செல்பவர்கள் ஆவர். இதனை,

“தோழி தாயே பார்ப்பான் பாங்கன்

பாணன் பாடினி இளையர் விருந்தினர்

கூத்தர் விறலியர் அறிவர் கண்டோர்

யாத்த சிறப்பின் வாயில்கள் என்ப”

என்ற நூற்பாவில் அறியலாம் (Ilampuranar, 2016). சந்து, வாயில் ஆகிய இரண்டு சொற்களும் தூது என்ற பொருளிலேயே அமைவன எனலாம். வாயில் என்னும் சொல் பொறியின் வாயிலாகவும், காரணத்தின் பெயராகவும் விளங்குவதாகும்.

விறலி - விளக்கம்

இயற்கையோடு இயைந்த இவர்களது வாழ்க்கையில் இசையும் கூத்தும் இரண்டறக் கலந்திருந்தன. ஆடற் கலையில் வல்ல மங்கை விறலி. விறலி என்பதற்கு மெய்ப்பாடு என்னும் பொருள் உண்டு. ஆடல் பாடலைத் தொழிலாகக் கொண்டு வாழ்ந்த கலை மரபினர் பற்றிய குறிப்பு தொல்காப்பியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது. ஆடலையும், நாடகத்தையும் தொழிலாகக் கொண்டவர்கள் கூத்தர்கள் என்றும், பாடியும் ஆடியும் நடனமாடிய மகளிர் விறலியர் எனவும் அழைக்கப்பட்டார்கள். கூத்தரின் மனைவியே விறலி ஆவாள். இயற்கையோடு இயைந்த அவர்களது வாழ்க்கையில் இசையும், கூத்தும் இரண்டறக் கலந்தன.

விறல் என்ற சொல்லிருந்து தோன்றியதே விறலி. விறல் என்பதற்கு வெற்றி, வீரம், வலிமை, பெருமை, சிறப்பு எனப் பலப் பொருள்களை உணர்த்துகின்றன. விறலி என்பதற்கு உள்ளக் குறிப்பு புறத்தே வெளிப்பட ஆடுபவள் ஆவாள். பாணர் குலப் பெண் பதினாறு அகவைப் பெண் எனப் பொருள் கூறப்படுகிறது. தலைவன் தலைவியரிடையே ஊடல் தணிக்கும் வாயிலாக விறலிவிடு தூது நூல்களில் காட்டப்படுகிறாள்.

“தொகச் சொல்லி தூவாத நீக்கி நகச்சொல்லி

நன்ற பயப்பதாம் தூது”

பலவற்றைத் தொகுத்து கூறியும், பயனற்றவற்றை நீக்கியும், மகிழுமாறு கூறியும் தன்னுடைய தலைவனுக்கு நன்மை உண்டாக்குபவன் தூதன் என வள்ளுவர் வகுத்த வரையறை விறலிக்கு முற்றிலுமாகப் பொருத்தமுடையதாக அமைவதால் வாயிலாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளாள் எனக் கூறலாம் (Gnanakulendiran, 1990). ‘மங்கையராய்ப் பிறப்பதற்கே நல்ல மாதவம் புரிந்திடல் வேண்டும்மா’ என்றார் கவிமணி. விறலி பெண் என்பதாலோ என்னவோ அவளுடைய திறமைகள் இருட்டடிக்கப்பட்டு சமூகத்தில் இரண்டாம் தர நிலையை பெற்றுள்ளாள். ஆனால் விறலியின் ஆளுமை தனி இலக்கியத்தில் வளர்ந்தெடுக்க இயலாமல் தனிப்பாடல் என்ற அளவில் சுருங்கி விட்டது.

விறலியின் சிறப்பு

“விறலி - விறல் வெளிப்பட ஆடுபவள் ஆவாள். A dancer woman who brings out various emotions and sentiments in her dance: பாணர் சாதிப்பெண் women of the ‘panar’ caste.” குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஐந்நிலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தாலும் பாணனும் விறலியும் ஐவகை நிலத்திற்குமே உரிய மக்களாவர். தனக்கென வாழ்பவர் வீணாவர் ‘பிறர்க்கு ஈந்து வாழ்ந்தவர்கள் விறலியர்.

“பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்புதல் நூலோர்

தொகுத்தவற்றுள் எல்லாந் தலை”

என்னும் வள்ளுவரின் வாக்கிற்கேற்ப பிறர் துயர் களைய வழி கூறல், தான் பெற்ற பரிசிலை பகிர்ந்தளித்து வாழ்தல் போன்ற உயரிய மனப்பான்மையும், சட்டத்தினையும் வகுத்து வாழ்ந்து வந்தனர் (Karunanidhi, 2010). விறலி பாணன் அல்லது பொருநனின் மனைவியாக விளங்கியதை சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் கூறுகின்றன. விறலி ஆடுதல், பாடுதல், இணை கொட்டுதல், தாளமிடுதல், வேடமிட்டு ஆடுதல், மெய்பாடு தோன்ற நடத்தல், நாட்டியற்றிப் பாடுதல் ஆகியவற்றில் கை தேர்ந்தவள் ஆவாள். இலக்கியங்களில் விறலியை வருணிக்கும் இடங்களில் விறலியின் குரல் திறமை, இசைத் திறமை, யாழ் வாசிக்கும் வல்லமை, நாட்டியச் சிறப்பு ஆகியன விளக்கப்படுகின்றன.

விறலியின் நாட்டியக் கலை

நாட்டியம் ஆடுவதில் கைதேர்ந்தவர்களாக இருந்திருக்கின்றனர் விறலியர். விறலி விடு தூது இலக்கியத்தில் நாட்டியம் பற்றிய பல குறிப்புகள் காணப்படுகின்றது. விறலியை வர்ணிக்கும் இடங்களிலும் அரசவையில் ஆடும் பகுதியிலும் நாட்டியத்தைப் பற்றி விரிவான செய்தி அமைந்துள்ளது. விறலி நாட்டியம் ஆடுவதில் சிறந்து விளங்கியதை.

“கரகத்தையே நடனங் கற்ற நீ மற்றப்

பரத்தை யுங் கேட்கப் படாதோ”

என்று மூவரையன் விறலி விடு தூது இலக்கியத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளனர் (Nagaswamy, 1982).

விறலியின் இசைத்திறமை

தூது செல்லும் விறலி அனைத்து இராகங்களிலும் பாடத் தெரிந்தவளாகவும் சங்கீத ஞானம் மிக்கவளாகவும் திகழ வேண்டும். யாழ் இசைப்பதில் வல்லவளாக இருத்தல் வேண்டும். விறலியானவள் பதினெட்டு இராகங்களில் பாடும் வல்லமை படைத்தவள் என்பதனை வேதநாயகி அம்மன் பேரில் விறலிவிடு தூது இலக்கியம் எடுத்து இயம்புகிறது. இந்நூலில் 20 முதல் 30 வரையிலான கண்ணிகள் விறலியின் இசைத் திறமையைப் பேசுகின்றன.

கலியாணி, சுருட்டி, ஆரபி, மாஞ்சி, ஆகிரி, குறிஞ்சி, காம்போதி, மணிரங்கு, அடாணி, நாகவராளி, வர்னம், நாட்டை, வயிரவி, மோகனம், தோடி, கண்டா, சுடமண்டலம், சாரங்கி ஆகிய பதினெட்டு வகையான இராகங்களை இசைப்பதிலும், யாழ் மீட்டுவதிலும் வல்லவளாக விறலி விளங்கியதை இவ்விறலி விடு தூது இலக்கியம் சுட்டிக் காட்டுகின்றது.

1720ல் தோன்றிய கூளப்ப நாயக்கன் விறலிவிடு தூது இலக்கியம் விறலியின் இசை, நாட்டியம் போன்ற குறிப்புகளைத் தருகின்றது. தூது செல்லக்கூடிய விறலியைப் புகழ்ந்து பாடும் இடங்களில் இராகங்களை வரிசைப்படுத்தி பாடப்பட்டுள்ளது.

“கொழுந்தோடி பாடிவரும் கொம்பே

கண்டாராகத்தில் வல்ல காரிகையே

பண் சுருட்டிப் பாடும் உயிர்ப் பாவையே

காந்தாரம் ஏற்றும் கனி மொழியே

கும்ப காம்போதி ரசக் கும்பமே

மேகரஞ்சி பாடும் விறலியே”

என்று விறலியைப் புகழ்ந்து பாடுகிறான் (Nagaswamy, 1982). இராகங்களைக் கற்றுப் பாடுவதில் பெண்கள் சிறந்து விளங்கினர் என்பதை விறலி விடு தூது நூல்கள் எடுத்துரைக்கிறது. விறலி பண் இசைப்பதிலும் வல்லவளாக இருந்தாள் என்பதனை,

“பெண்பாடினி நீ பிரிகைக் கிளவிகூட்டிப்

பண்டாறுந்தன் பரிசன்றோ”

என்று மூவரையன் விறலிவிடு தூது நூல் சுட்டிக் காட்டுகின்றன (Nagaswamy, 1982).

விறலியரின் கலைத் திறன்

இயற்கையோடு இணைந்த கலை வெளிப்பாடே கலையாகும். மனிதனின் உணர்வுகளுக்கு கலைகள் வடிக்கால்களாக இருந்திருக்கின்றன. கண்ணிற்கும் கருத்திற்கும் இவை ஒருசேர விருந்தினை அளிக்கக் கூடியது. சங்ககால கலைஞர்களில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாக பாணர், விறலியர், பொருநர், ஓவியர், கூத்தர், துடியர், சிற்பர் ஆகியோர்கள் ஆவார். மற்றவர்களை மகிழ்விக்கவும், வாழ வைக்கவும் கலை மிகவும் துணை செய்கின்றன. மன்னர்களால் என்றென்றும் வாழ்த்துவதற்கு உரியவர்களே கலைஞர்கள். இவர்களுள் ஒருவரே விறலி ஆவார். இவ்விறலியின் திறனை,

“ஒரு திறம் பாடல்நல் விறலியர் ஒல்குடி றுடங்க

ஒருதிறம் வாடை யுளர்வயிற் பூங்கொடி றுடங்க

ஒருதிறம் பாடினி குரலும் பாலையங் குரலின்”

என பரிபாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன (Puliyur Kesigan, 2009). பாணர் மனைவி பாடினி என்று அழைக்கப்பட்டதைப் போன்று கூத்தனின் மனைவி விறலி என அழைக்கப்பட்டாள். இவர்கள் தம் கலைத் திறனை மன்னனிடம் காட்டி அவன் புகழ் பாடி பரிசில்களைப் பெற்றனர். பிற்காலத்தில்

இவர்கள் தங்கள் நிலையினை இழந்தனர். விறலியானவள் மருதப் பண்ணை கரிய தண்டினையுடைய சிறிய யாழின் நரம்பினது ஓசைக்கு ஆடித் தன் கலைத்திறத்தை வெளிப்படுத்தினாள். இசையை வாழ்வாகவும் வாழ்க்கையை இசையாகவும் நினைத்து தன் வாழ்வை அர்ப்பணித்தவள் விறலி ஆவாள்.

முடிவுரை

இலக்கியங்களில் விறலியரின் வாழ்வியல் நிலை என்னும் இக்கட்டுரையின் வாயிலாக தூது இலக்கியம் குறித்து அறிய முடிகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் ஆடலும் பாடலும் அறிந்தவளாகக் காட்டப்படும் விறலி ஊடல் தணிக்கும் வாயிலாகச் செயல்பட்டிருப்பதை அறிய முடிகிறது. ஆழ் மனதில் புதைந்து கிடக்கும் அன்பினைத் தம் சொல் வன்மையால் வெளிக்கொணர்ந்து வாழ்வதற்குத் துணைபுரிகிறாள். தலைவன் தலைவியிடையே உள்ள ஊடலை நீக்கி இல்லறத்தை நல்லறமாக்குவதில் விறலி பெரும் பங்கு வகிக்கிறாள். இக்கட்டுரையின் வாயிலாக விறலியரின் வாழ்க்கையை அறிய முடிகிறது.

References

- Gnanakulendiran, (1990) Palantamilar Adalil Isai, Tamil University, Thanjavur, India.
- Ilampuranar, (2010) Tholkappiyam KArpiyal- Ilampuranar Urai, First Edition, Saradha Pathippagam, Chennai, Tamil Nadu, India.
- Ilampuranar, (2016) Tholkappiyam Porulathikaram- Ilampuranar Urai, First Edition, Saradha Pathippagam, Chennai, Tamil Nadu, India.
- Karunanidhi, M. (2010) Thirukural urai, Thirumagal Publications, Chennai, India.
- Nagaswamy, (1982) Ramamuvaraiyan Viralividu Thuthu, U.V.Sa., Library, Chennai, India.
- Poongodi, A. (2021) Virali and Artistic Background Change, International Research Journal of Tamil, 3(4), 24-31.
<https://doi.org/10.34256/irjt2144>
- Puliyur Kesigan, (2009) Paaripadal Moolamum Uraiyum, Paari Nilaiyam, Chennai, India.
- Shanmugam Pillai, M. (2007) Sitrilakiyam Valarchi, Mulai Nilaiyam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License